

faaledes f. Ex. har Bildt i en indelukket Dyrehave, er dette ubefrideligt hans fulde Eiendomsret undergivet, og det endogsaa i den Grad, at den, der skyder saadant Bildt, bliver straffet, ikke for ulovlig Jagt, men for Nyveri. Springer Bildtet imidlertid udover Dyrehavens Indhegning og kommer ind paa en Andens Grund, er den tidligere Giers Eiendomsret med det Samme ophørt. Vi behøve imidlertid ikke at gaa saa langt bort for at finde aldeles tilsvarende Forhold til dem, der bestaa med Hensyn til Bandet; vi behøve ikke at gaa længere end til den Jord, der findes ved Bredden af Bandløbet. Jeg antager, at ærede Medlemmer ere enige med mig i, at Jorden paa den faste Eiendom eier dog idetmindste den, hvem Eiendommen tilhører; men naar nu Bandløbet skæver lidt af Jorden, fylder det bort paa den ene Side og fører det over den gamle Midtstrømslinie og hen til den modsatte Bred eller fører det ned ad Bandløbet, hvilket i Reglen vil være det Almindelige, og sætter det paa den ene eller paa den anden Side, saa kan den, fra hvis Grund det er bortstykket, ikke komme med Heste og Vogn og hente det tilbage igjen, selv om han kunde bevise, at det var Jord fra hans Eiendom. Forholdet er altsaa det, at mellem Jorden og Bandet er der i den Henseende i Grunden aldeles ingen Forskjel, det kommer an paa, at de Substanter, hvad enten de nu ere flydende eller faste, som ere indenfor Midtstrømslinien, høre med til Eiendommen, men skulle de bort og komme til en anden Grund, hører med det Samme Eiendomsretten op, og de blive undergivne en ny Eiendomsret. Det er altsaa heller ingen Indvending mod, at Bredeieren skulde være Gier af Bandet. Der næst gjorde den ærede Indenrigsminister saavel som det ærede Medlem for Tilsted Aints 2den Valgkreds (Jagt) gjældende, at Bredeieren ikke kunde være Gier af Bandet; thi han eier det ikke faaledes, at han kan sælge det. Jeg maa tilstaa, at denne Paastand har overrasket mig noget. Der er nemlig ingen Ting sikkrere, end at Bredeieren kan sælge Bandet. Det staar ligefrem udtalt, ikke blot i een, men i to Paragrafer i Forordning 29de Juli 1846. Vil man saa efter der, ser man, at det for det Første hedder i § 67. „Er Nogen ved Overenskomst eller Forlig bleven berettiget til at afbenytte Bandet fra et, hans Jorber ikke tilgrændsende Bandløb til Forbedring af disse“ osv. Der er det altsaa ligefrem udtalt, at man ved Overenskomst kan blive berettiget til at benytte Bandet. Noget Eignende er udtalt i § 69, hvor man ser, at den enkelte Grundeier kan overdrage sin Ret til Bandet til en Anden. Men Sagen er, at naar der spørges, om der høves Eiendomsret eller ikke til en Gjenstand, kan man ikke afgjøre dette ved at sige, at, naar den Paagjældende skal have Eiendomsret, saa skal han have Ret til at kunne gjøre det og

at kunne gjøre det osv. En Person kan have Eiendomsret og dog kan næsten enhver som helst Besjættelse være betagen ham enten paa den ene eller paa den anden Maade. Det, hvorpaa det kommer an, naar der spørges, om Nogen har Eiendomsret, er efter min Mening det, om den Paagjældende har en saadan Ret, at han, naar der ikke kan paavises nogen Indskrænkning, kan udøve enhver Besjættelse over Gjenstanden, raade over den, paa hvad Maade han vil, og at han, forsaavidt der kan paavises Indskrænkninger for den Ret, han er i Besiddelse af, da, naar disse Indskrænkninger ophæves paa en eller anden Maade, uden videre kan udøve den Raadighed, i hvis Udøvelse han var indskrænket. Derpaa er det, det kommer an. Man kan ikke lægge Vægt paa, om der høves den ene eller den anden særlige Raadighed. En saadan almindelig Raadighed som nys beskrevet tror jeg for mit Bedkommende, at Bredeieren har over Bandet, og jeg tillod mig, da jeg tidligere havde Ordet, at fremhæve, at ogsaa vor Lovgivning kalder denne Ret en Eiendomsret. Jeg kommer i saa Henseende til ældre Lovbestemmelser. Jeg skal faaledes nævne Christian den Femtes danske Lov. Jeg skal endvidere nævne Forordningen om Bands Afledning af 1790, hvor der ligefrem tales om Lodseierne i Laen. Den høitærede Indenrigsminister mente, at man ikke skulde søge sine Pplysninger om dette Forhold i disse ældre Lovbestemmelser, men at man derimod skulde gaa til Forordningen af 29de Juli 1846, som formentlig tilstrækkelig tydelig viste, at den Ret, der tilkommer Bredeieren, ikke er nogen Eiendomsret. At jeg ikke har indlagt mig paa nærmere Omtale af denne Forordning i mine tidligere Udtalelser, følger deraf, at det er mig bekendt af, hvad der gik forud for denne Lov, at man fra alle Sider er gaaet ud fra, at der ved denne ikke skulde gjøres nogen Forandring i de Rettingheder og Pligter, der tidligere fandtes med Hensyn til Bandløbene. Man kan derfor ogsaa temmelig sikkert gaa ud fra, at der ikke i denne Lov er Noget, som forandrer de tidligere retlige Forhold paa dette Omraade. Jeg har gennemlæst denne Forordning og har ikke fundet noget Saadant. Jeg har fundet forskjellige Regler, hvorved Bredeierens Udøvelse af Raadigheden over Bandet begrænses paa forskjellige Maader, men, som jeg allerede har sagt, dette kan jeg ikke lægge nogen som helst Vægt paa. Hvad det kommer an paa er, om ikke, naar disse Begrænsninger høves, da ogsaa Bredeierens fulde Raadighed over Bandet indtræder, og det er det, jeg mener, at den gjør. For Resten er jeg ved samme Leilighed kommen til at efterse nogle af Forakterne til denne Lov, og der har jeg fundet udtrykkelig Bekræftelse paa, at man ved Affattelsen af denne Lov er gaaet ud fra, at Bredeieren har Eiendomsret over Bandet. Da denne Lov var til Forhandling i Provindial-